

Історія перша

Принцеса і Дощик

На світі є така країна, де живуть принцеси. У кожної з них є тато-король і мама-королева. Є власний палац, і сад, і поні, й улюблена квітка в горщику, й навіть чудовий золотий птах у клітці.

Принцеси ходять до особливої школи. Там їх навчають танців, музики, малювання, іноземних мов і вміння сидіти за обідом із рівною спиною. Адже справжні принцеси мають гарну поставу!

У цій країні вранці, доки всі королівські діти солодко сплять у своїх ліжечках, зазвичай іде дощ.

Одного дня принцеса Леонтія не могла заснути. Вона закуталася в картату ковдру та вийшла на балкон палацу. Із балкона було видно чудовий великий сад. У ньому росло багато гарних квітів, які треба було поливати. Саме цим і займався Дощик.

Леонтія зітхнула:

— Мокро. І вогко.

— Зате корисно для квітів і дерев,— образився Дощик.

Назавтра в палаці був великий бал на честь іменин королеви. У гості завітали інші королі та королеви. Вони весело танцювали на галявині біля палацу. На балу подавали морозиво вісімнадцяти сортів, а з фонтанів струмував солодкий лимонад!

Королеві-іменинниці подарували безліч коштовних прикрас. Вона склала їх у великі скрині з прозорого кришталю. І було видно, як прикраси сяють і переливаються всередині всіма барвами веселки.

Настала черга Гліцинії вітати маму-королеву.

— Мабуть, тобі не сподобається мій подарунок, матусю,— промовила принцеса і простягнула руку. На долоньці лежав бурштин.— Він зовсім недорогий і не виблискує так, як решта камінчиків.

— Але ж його подарувала мені ти! — вигукнула королева.— Для мене він дорожчий за всі діаманти, смарагди й перли світу!

І матуся міцно обійняла свою доньку-принцесу, а бурштин засвітився теплим сонячним світлом.

Історія третя

Принцеса і полуничне варення

Принцеса Тіволія любила полуничне варення. Вона занурювала в нього свої пальчики й малювала чудові візерунки на білосніжній скатертині, диванних подушках і шторах у татовому кабінеті. Виходило липко й ароматно. Правда, дорослим це чомусь не подобалося.

— Ваша Високосте, не лийте варення на скатертину. Навіщо Ви розмалювали нову сукенку? Ви знову годували варенням плюшевих ведмедиків?! — гомоніли няньки Тіволії, з ранку до вечора бігаючи за нею.

А якщо принцесі не давали варення, вона зчиняла такий галас на весь палац, що тато-король тікав до саду разом зі всіма міністрами. Лише отримавши в руки заповітний горщик зі смачними ягодами в солодкому сиропі, Тіволія заспокоювалася. І знову бралася за свої витівки.

— А де ж моє варення? — запитала принцеса одного дня за сніданком.— Чому на столі немає полуничного варення?

